

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 571

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 iunie 2022

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
47.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la propunerea de Recomandare a Consiliului privind învățarea pentru durabilitatea mediului — COM(2022) 11	2	Decizia nr. 91 din 10 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale	6–11
48.	— Hotărâre privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Noul cadru al UE pentru mobilitatea urbană — COM(2021) 811	2–3		
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
890.	— Decret pentru eliberarea din funcție a unui consilier prezidențial	3	1.593. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății publice nr. 112/2007 privind criteriile de performanță în baza cărora contractul de management poate fi prelungit sau poate înceta înainte de termen	12
891.	— Decret pentru eliberarea din funcție a unui membru în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate	4		
892.	— Decret pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial	4	ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
893.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	5	18. — Normă pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017 privind asigurările auto din România	13–14
894.	— Decret privind supunerea spre adoptare Parlamentului a denunțării Convenției privind decontările multilaterale în ruble transferabile și organizarea Băncii Internaționale de Colaborare Economică, încheiată la Moscova la 22 octombrie 1963, și a Protocolului, semnat la Moscova la 18 decembrie 1990, de modificare a Convenției privind decontările multilaterale în ruble transferabile și organizarea Băncii Internaționale de Cooperare Economică, precum și a Statutului acestei bănci	5	ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
			1. — Hotărâre pentru aprobarea condițiilor de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 19 iunie 2022 din comuna Dumbrăvița, județul Brașov	15–16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la propunerea de Recomandare a Consiliului privind învățarea pentru durabilitatea mediului — COM(2022) 11

În temeiul prevederilor art. 67 și 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 163—188 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-22/300 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 25 mai 2022, Camera Deputaților:

1. susține propunerea de Recomandare a Consiliului privind învățarea pentru durabilitatea mediului;

2. subliniază necesitatea ca învățarea pentru durabilitatea mediului să includă tematici din domenii diverse, cum ar fi ingineria sau sociologia, pentru a se asigura dobândirea de abilități practice, utilizabile direct în asigurarea durabilității mediului și în managementul biodiversității;

3. recomandă sprijinirea unor consultări periodice la nivelul Uniunii Europene în privința rezultatelor învățării pentru durabilitatea mediului și a identificării celor mai bune practici;

4. recomandă utilizarea instrumentelor de sprijin ale Uniunii Europene pentru a permite accesul cât mai larg al locuitorilor din zonele rurale la învățarea privind mediul, în special în rândul adulților și prin diverse forme de învățare nonformală;

5. recomandă încurajarea implicării comunităților locale în derularea și susținerea activității dedicate învățării privind mediul;

6. recomandă derularea de cercetări vizând adaptarea cadrului fizic al învățării la mediul digital și la tranziția verde, precum și integrarea mediului virtual în acest cadru, astfel încât tranziția verde și cea digitală să se sprijine reciproc;

7. recomandă susținerea la nivelul Uniunii Europene a învățării autodidacte și a dezvoltării de rețele europene ale organizațiilor care au ca obiect de activitate învățarea privind mediul, în special ale organizațiilor mici cu activitate locală;

8. recomandă elaborarea unei taxonomii armonizate la nivelul Uniunii Europene a activităților de învățare privind mediul, pentru a se facilita monitorizarea și analiza acestora;

9. recomandă elaborarea unor îndrumări pentru sprijinirea educației persoanelor vârstnice pentru durabilitatea mediului și a dialogului între generații;

10. subliniază că susținerea educației pentru durabilitatea mediului se reflectă în politicile de mediu ale Uniunii Europene, aflate în competențe partajate;

11. consideră esențială educația privind durabilitatea mediului pentru o tranziție verde de succes, pentru o politică energetică favorabilă consumatorilor europeni, în special a celor vulnerabili și cu o dependență redusă de furnizorii externi.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 8 iunie 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 8 iunie 2022.
Nr. 47.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

privind adoptarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Noul cadru al UE pentru mobilitatea urbană — COM(2021) 811

În temeiul prevederilor art. 67 și 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 163—188 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-22/299 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 25 mai 2022, Camera Deputaților:

1. susține Noul cadru al UE pentru mobilitatea urbană;

2. recomandă dezvoltarea unei infrastructuri de date la nivelul Uniunii Europene, în cadrul Observatorului european privind

mobilitatea urbană, printr-un punct unic de acces care să permită colectarea și analiza unitară a informațiilor despre mobilitatea urbană, ca parte a economiei bazate pe date;

3. subliniază că libertatea de circulație a lucrătorilor în Uniunea Europeană depinde și de capacitatea acestora de a identifica și a urma cursuri de scurtă durată, capacitate care se

dobândește cu mai mare ușurință în perioada școlară, ceea ce are ca premisă existența unui interes comun al Uniunii și al statelor membre în sprijinirea dobândirii acestei capacități;

4. recomandă elaborarea de orientări convenite de comun acord cu statele membre pentru ca procedura de utilizare a conturilor de învățare să reflecte și particularitățile zonelor rurale defavorizate sau îndepărtate;

5. recomandă elaborarea unui cadru administrativ specific înregistrării în conturile personale de învățare necesar persoanelor cu dizabilități;

6. susține accesibilitatea universală a persoanelor la conturile de formare, indiferent de statutul acestora pe piața muncii, precum și facilitarea discuțiilor de către Comisia Europeană privind transferabilitatea drepturilor la formare individuală între statele membre, în aplicarea principiului conform căruia, odată conferite, drepturile la formare aparțin persoanelor și prin urmare facilitează libertatea de mișcare a lucrătorilor în Uniunea Europeană;

7. recomandă ca noul cadru de susținere pentru facilitarea utilizării oportunităților de învățare să includă și cursurile care

nu sunt în conturile de învățare pentru a sprijini un mediu de învățare cât mai flexibil și cu cât mai multe oportunități;

8. recomandă analizarea impactului sistemului conturilor personale de învățare asupra funcționării pieței și a riscurilor de distorsionare a pieței serviciilor de învățare și formare;

9. recomandă continuarea eforturilor de creștere a capitalului uman al Uniunii Europene în domeniul științelor educației și de a persevera în susținerea inovării activităților didactice și metode;

10. subliniază că registrul național public al ofertelor recunoscute și de calitate în materie de formare, de orientare profesională și de validare nu ar trebui să se constituie într-o piedică birocratică suplimentară sau să devină o modalitate de restrângere a libertății de a oferi cursuri în conformitate cu cerințele pieței și cu oportunitățile progresului tehnic;

11. subliniază importanța unei campanii de informare pentru a ajunge la toți potențialii beneficiari care vor avea nevoie și de îndrumare adecvată.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 8 iunie 2022, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 8 iunie 2022.
Nr. 48.

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru eliberarea din funcție a unui consilier prezidențial

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Începând cu data de 11 iunie 2022, doamna Mihaela Ciochină se eliberează din funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 iunie 2022.
Nr. 890.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru eliberarea din funcție a unui membru în Consiliul de
administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Anișoara Ancu se eliberează din funcția de membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 iunie 2022.

Nr. 891.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea în funcție a unui consilier prezidențial**

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Începând cu data de 11 iunie 2022, doamna Anișoara Ancu se numește în funcția de consilier prezidențial.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 iunie 2022.

Nr. 892.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 850/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 10 iunie 2022, domnul Dimitrie-Bogdan Licu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 iunie 2022.
Nr. 893.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

**privind supunerea spre adoptare Parlamentului
a denunțării Convenției privind decontările multilaterale
în ruble transferabile și organizarea Băncii Internaționale
de Colaborare Economică, încheiată la Moscova
la 22 octombrie 1963, și a Protocolului, semnat la Moscova
la 18 decembrie 1990, de modificare a Convenției
privind decontările multilaterale în ruble transferabile
și organizarea Băncii Internaționale de Cooperare Economică,
precum și a Statutului acestei bănci**

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (1) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 34 alin. (1) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, la propunerea Guvernului, potrivit Hotărârii nr. E 121 din 25 mai 2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se supune spre adoptare Parlamentului denunțarea Convenției privind decontările multilaterale în ruble transferabile și organizarea Băncii Internaționale de Colaborare Economică, încheiată la Moscova la 22 octombrie 1963, și a Protocolului, semnat la Moscova la 18 decembrie 1990, de modificare a Convenției privind decontările multilaterale în ruble transferabile și organizarea Băncii Internaționale de Cooperare Economică, precum și a Statutului acestei bănci, și se dispune publicarea prezentului decret în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 10 iunie 2022.
Nr. 894.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 91**

din 10 martie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1)
și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267
din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură
penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative
care cuprind dispoziții procesual penale**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Hazm Al-Jobory în Dosarul nr. 8.227/30/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 227D/2019.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Dan Lupașcu, având împuternicire avocațială aflată la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.479D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Vasile Stoleru, de Stela Mihaela Stoleru, de Antonio Andrei Stoleru (prin reprezentant legal Vasile Stoleru) și de Georgeta Lozneau în Dosarul nr. 17.061/193/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc autorii excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită. La dosar autorii au depus un set de înscrisuri.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.575D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Societatea Omniasig Vienna Insurance Group — S.A. din București în Dosarul nr. 745/280/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

6. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar apărătorul prezent și reprezentantul Ministerului Public arată că

sunt de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.479D/2019 și nr. 2.575D/2019 la Dosarul nr. 227D/2019, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent, care arată că excepția este admisibilă, întrunind toate condițiile impuse de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, inclusiv legătura textului criticat cu soluționarea cauzei. În speță, pertinenta excepției de neconstituționalitate este pusă în evidență de împrejurarea că, deși instanța de apel a omis să soluționeze un motiv de apel, iar decizia instanței de apel conține o încălcare a normelor de drept material, această eroare de judecată nu poate fi îndreptată pe calea recursului în casație. Totodată, solicită Curții să constate că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Referindu-se la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și la art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, apreciază că efectul acestor norme este acela de a limita drastic sfera cazurilor de recurs în casație, astfel că nu permit eliminarea unor erori grave de judecată, cum sunt cele enunțate anterior. Subliniază că, deși, în materie penală, recursul în casație urmărește asigurarea conformității deciziei instanței de apel cu normele de drept aplicabile, acesta are, totuși, o configurație diferită față de aceeași cale de atac din materie civilă, normele procesual civile oferind un standard de protecție a dreptului de acces la justiție și înfăptuirii acesteia superior materiei penale. Susține că această diferență de reglementare nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice obiectiv și rațional. Limitarea drastică a cazurilor de recurs în casație nu se poate justifica prin specificul acestei căi de atac ori prin degrevarea instanței supreme, întrucât nu se poate refuza deschiderea unui mecanism procesual pentru înfăptuirea dreptății, sub pretextul că s-ar produce aglomerarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Susține că normele criticate nu oferă suficiente garanții în vederea asigurării accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil și, de asemenea, instituie o discriminare fără o justificare obiectivă. Susține, totodată, că dispozițiile art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală sunt contrare dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, întrucât doar unul dintre cei trei membri ai completului de judecată este competent să se pronunțe asupra admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație, iar judecata se desfășoară fără citarea părților și fără participarea procurorului. De asemenea, arată că alin. (2) al art. 440 din Codul de procedură penală îngăduie interpretarea potrivit căreia, cu ocazia examinării admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație, judecătorul nu se limitează la a verifica formală a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, ci, în raport cu motivele indicate și în măsura în care apreciază că sunt incidente cazurile de recurs în casație, statuează și asupra fondului cererii, cu încălcarea principiului legalității, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. În concluzie, solicită

admiterea excepției de neconstituționalitate și reconsiderarea jurisprudenței instanței de control constituțional în materie.

9. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la practica instanței de control constituțional cât privește examinarea normelor abrogatoare pentru a supune atenției Curții problema efectului constatării neconstituționalității unor norme care nu au fost vreodată în vigoare, astfel cum sunt dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013. În plus, arată că autorii excepției realizează o comparație între instituții de procedură aparținând materiei civile și, respectiv, penale. Totodată, subliniază că, în Dosarul Curții nr. 227D/2019, o parte dintre criticile referitoare la omisiunea textului de lege criticat nu sunt incidente în cauză, atât timp cât autorul invocă motive care se regăsesc între cazurile de recurs în casație, respectiv comparația între o faptă concretă și textul de lege, modul nelegal de aplicare a unor pedepse complementare. Invocă, în continuare, jurisprudența instanței de control constituțional referitoare la dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv deciziile nr. 207 din 25 martie 2021 și nr. 498 din 13 iulie 2021. Susține, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, întrucât se translatează, în cuprinsul criticii de neconstituționalitate, motive care țin de aplicarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la garanțiile unui proces echitabil, care privesc persoana acuzată, iar nu persoana condamnată, fără a exista o similitudine de situație între aceste persoane. Reține că motivele formulate de autor privesc și instituții care nu se regăsesc în această materie, respectiv principiul continuității completului, care are în vedere completul care administrează probe și care se pronunță asupra vinovăției, aspecte care nu se regăsesc la completul de filtru din procedura admiterii în principiu a recursului în casație. Arată că dispozițiile procesuale de lege lata, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 591 din 1 octombrie 2015 împiedică expres judecătorul de filtru să examineze, în această procedură, chiar și aparența de temeinicie a motivelor de recurs în casație. Apreciază că nu există un motiv real de revizuire a jurisprudenței anterioare a instanței de control constituțional, astfel încât solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

10. Prin Încheierea din 19 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 8.227/30/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.** Excepția a fost ridicată de Hazm Al-Jobory în procedura de soluționare a admisibilității cererii de recurs în casație declarată împotriva unei decizii prin care s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de autor împotriva unei sentințe penale prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită. În motivarea cererii de recurs, autorul excepției a invocat cazul de recurs în casație prevăzut la art. 438 alin. (1) pct. 7 din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene coroborate cu prevederile art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 148 alin. (2) din Constituție.

11. Prin Încheierea din 17 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 17.061/193/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 pct. 267 din**

Legea nr. 255/2013. Excepția a fost ridicată de Vasile Stoleru, de Stela Mihaela Stoleru, de Antonio Andrei Stoleru (prin reprezentant legal Vasile Stoleru) și de Georgeta Lozneanu cu ocazia soluționării recursului formulat de autori împotriva unei decizii penale.

12. Prin Încheierea nr. 313/RC din 18 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 745/280/2018, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013.** Excepția a fost ridicată de Societatea Omnisig Vienna Insurance Group — S.A. din București în procedura de admisibilitate în principiu a cererii de recurs în casație formulată, în temeiul art. 438 alin. (1) pct. 9 din Codul de procedură penală, împotriva unei decizii penale.

13. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013,** autorul acesteia din Dosarul Curții nr. 227D/2019 susține, în esență, că, deși argumente similare celor expuse în cererea de recurs în casație ridică, în principiu, problema conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, reglementarea actuală a art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală nu permite valorificarea lor pe calea recursului în casație, dată fiind limitarea sferei cazurilor de recurs operată prin art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, în special în ceea ce privește abrogarea pct. 14 al art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, care viza ipoteza în care instanța nu s-a pronunțat asupra unuia sau mai multor motive de apel. Susține că efectul modificării produse prin Legea nr. 255/2013 este acela că, în configurația actuală, recursul în casație a devenit o cale de atac aproape lipsită de conținut, inaptă să atingă obiectivul definit prin lege, în conflict vădit cu prevederile constituționale și reglementările internaționale indicate. Arată că, deși are aceeași natură juridică și aceeași finalitate, prin sfera extinsă a cazurilor în care poate fi exercitată, calea extraordinară de atac similară din materie civilă oferă un standard de protecție a dreptului de acces la justiție și la înfăptuirea dreptății superior celui din procesul penal, deși consecințele unei hotărâri penale nelegale sunt mult mai dramatice decât cele ale unei hotărâri civile nelegale. Cât privește dispozițiile art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, susține, în esență, că acestea sunt neconstituționale, în condițiile în care doar unul dintre cei trei membri ai completului de judecată care urmează să soluționeze cererea este abilitat să se pronunțe asupra admisibilității în principiu, iar judecata se desfășoară fără citarea părților și fără participarea procurorului, deși alin. (2) al aceluiași text de lege îngăduie interpretarea potrivit căreia, cu ocazia verificării respectării dispozițiilor art. 438 din Codul de procedură penală, judecătorul nu se limitează la o verificare formală a indicării cazurilor de recurs în casație și a motivării lor, ci examinează dacă, în raport cu motivele arătate, sunt incidente cazurile de recurs în casație, antamând, în opinia autorului, fondul cererii. De asemenea, susține că dispozițiile art. 440 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală prevăd că examinarea admisibilității cererii de recurs în casație se realizează „fără citarea părților și fără participarea procurorului”. Or, cum termenii „citare”, respectiv „participare” au accepțiuni complet diferite, s-ar putea interpreta că doar participarea procurorului este interzisă, nu și a părților, care se pot prezenta, fără să fie citate, situație în care pot pune și concluzii.

14. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia din Dosarul Curții nr. 1.479D/2019 arată că, în cauză, decizia de achitare a inculpatei, vădit nelegală, rezultat al neevaluării de către instanța de apel a motivelor de apel formulate de părțile civile, al nevalorificării tuturor probelor legal administrate în cursul procesului, al negării existenței onora dintre ele (deși înscrisurile existente la dosar infirmă această ipoteză), al interpretării discreționare și neunitare a probelor reținute, a influențat, în mod evident, soluția în latura civilă.

Susțin că și soluția de achitare este de natură a influența soluția în latura civilă, chiar dacă instanța care dispune achitarea lasă nesoluționată acțiunea civilă, lăsând, teoretic, posibilitatea sesizării instanței civile, care nu este legată de hotărârea de achitare sub aspectul existenței prejudiciului ori vinovăției inculpatului. În aceste condiții, susțin, în esență, că, prin abrogarea a nouă dintre cele paisprezece cazuri de recurs în casație, verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile se face predominant din perspectiva interesului inculpatului, partea civilă fiind pusă într-o situație de inegalitate de tratament legislativ.

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia din Dosarul Curții nr. 2.575D/2019 susține, în esență, că, prin abrogarea art. 438 alin. (1) pct. 9 din Codul de procedură penală, prevederile art. 434 din Codul de procedură penală, în vigoare, limitează cazurile în care se poate face recurs în casație, încalcându-se dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 din Constituție. Arată că prevederile art. 436 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală conferă părții responsabile civilmente dreptul de a formula recurs în casație, fie în privința laturii civile, fie cu referire la latura penală, în măsura în care soluția din latura penală a influențat latura civilă, partea responsabilă civilmente din prezenta cauza aflându-se în situația prevăzută de prima teză a acestui articol. Susține că dispozițiile art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care cererea de recurs se judecă în complet format dintr-un singur judecător, în camera de consiliu. De asemenea, susține că se aduce atingere dreptului la apărare și la un proces echitabil, întrucât admiterea în principiu se examinează de instanța supremă în camera de consiliu, fără citarea părților și a procurorului.

16. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală**, formulând opinia în Dosarul Curții nr. 227D/2019, apreciază că, raportat la jurisprudența constantă și neechivocă a Curții Constituționale în domeniul egalității în fața legii, al accesului la justiție, al dreptului la un proces echitabil, precum și al dreptului la un recurs efectiv, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, considerente ale deciziilor Curții Constituționale nr. 699 din 29 noiembrie 2016 și nr. 424 din 9 iunie 2015, referitoare la natura juridică și limitarea sferei motivelor recursului în casație, reținând că, dacă scopul degrevării instanței supreme nu poate constitui un argument hotărâtor pentru limitarea sferei cazurilor de recurs în casație, specificul acestei căi extraordinare de atac constituie o justificare obiectivă și decisivă în acest sens. Subliniază, totodată, că neprevăderea, ca motiv de recurs în casație, a simplei omisiuni a unei instanțe de apel de a examina integral criticile apelanților nu trebuie privită disociat de ansamblul reglementărilor pertinente în această materie, în mod particular în privința contestației în anulare. Acest ultim remediu procesual permite persoanei interesate să invoce neregularități procedurale asupra cărora instanța de apel a omis a se pronunța, reglementarea sa completând-o pe cea a recursului în casație și conturând împreună cadrul remediilor extraordinare menite să asigure legalitatea hotărârii penale definitive. A admite că orice omisiune a instanței de apel de a se pronunța asupra unei critici ar justifica, în mod obiectiv, limitarea securității juridice și rejudecarea cauzei definitiv soluționate echivalează cu a admite, în mod inevitabil, că însuși conceptul de securitate juridică este unul iluzoriu, iar principiul *res judicata*, unul pur teoretic. Or, o atare concluzie contravine tocmai dreptului garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în componenta sa privind securitatea juridică. Reține, de asemenea, că sfera redusă a cazurilor de recurs în casație, limitată la chestiuni care vizează erori de drept, nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești, să promoveze căile de atac prevăzute de lege și să se prevaleze de garanțiile procesuale ale unui proces echitabil, posibilitatea promovării căii

extraordinare de atac a recursului în casație constituind o garanție în plus a conformității hotărârilor judecătorești cu regulile de drept aplicabile. Sub același aspect, reține că, deși este de netăgăduit faptul că, prin natura și finalitatea sa, recursul în casație — în materie penală și recursul — în materie civilă constituie, ambele, căi extraordinare de atac menite să asigure conformitatea hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, diferențele de reglementare a sferei cazurilor în care ele pot fi exercitate sunt determinate, în mod hotărâtor, de specificul fiecărei proceduri judiciare în parte; ele nu pot constitui, prin urmare, în mod obiectiv, criterii de evaluare comparativă a standardului de protecție a dreptului la acces la justiție. Pe de altă parte, reține că sfera redusă a cazurilor de recurs în casație nu afectează efectivitatea căii extraordinare de atac în materie penală, întrucât dreptul la un recurs efectiv garantat de Convenție nu este absolut, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, acesta putând fi supus unor restricții legitime. Apreciază că soluția normativă care prevede cazurile în care poate fi exercitat recursul în casație, restrângând sfera acestora, nu încalcă nici principiul egalității și nediscriminării prevăzute de Legea fundamentală și convențiile internaționale, întrucât neconstituționalitatea unui text de lege pentru considerente ce țin de încălcarea egalității între cetățeni ar presupune să se constate că, în raport cu persoanele aflate în aceeași situație, se prevăd condiții diferite de declarare și examinare a căii de atac, ceea ce nu este cazul dispozițiilor aplicabile recursului în casație. În fine, apreciază că formularea unor critici de neconstituționalitate a actualei reglementări a recursului în casație prin invocarea statuărilor Curții Constituționale în Decizia nr. 783 din 12 mai 2009 nu se raportează pertinent la natura juridică actuală a căii de atac extraordinare analizate, considerentele expuse de autoritatea constituțională în decizia evocată raportându-se la natura și finalitatea unei căi ordinare de atac — recursul, ceea ce nu mai este cazul recursului în casație, în actuala legislație procesual penală.

17. Cât privește criticile de neconstituționalitate formulate de autor cu privire la dispozițiile art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, instanța supremă apreciază că sunt neîntemeiate, întrucât utilizarea termenilor „citare”, respectiv „participare” constituie expresia poziției procesuale a participanților la procedură (procuror și părți) și a mijloacelor procedurale specifice prin care se asigură prezența lor în fața instanței; folosirea acestor noțiuni nu este de natură să conducă, *eo ipso*, la concluzia autorului excepției, interpretarea gramaticală dată textului sub acest aspect fiind una speculativă. Invocă, totodată, considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 591 din 1 octombrie 2015. Reține că art. 6 paragraful 1 din Convenție nu se aplică cererilor de redeschidere a unei proceduri încheiate definitiv, întrucât persoana care introduce o astfel de cerere este condamnată definitiv, iar nu acuzată penal, cerințele ce decurg din art. 6 devenind relevante numai subsecvent parcurgerii fazei admisibilității, în caz de rejudecare propriu-zisă a procesului. Cât privește critica autorului potrivit căreia judecătorul este abilitat să examineze concordanța dintre motivele alegate și cazul de recurs în casație invocat, pronunțându-se astfel asupra unei chestiuni care ține de fondul cererii, apreciază că, prin maniera în care este formulată, critica invocată ridică, în realitate, doar o problemă de interpretare și aplicare a legii în cazuri de speță, iar nu una de constituționalitate a textului criticat, conform dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Totodată, arată că examinarea, din punct de vedere formal, a existenței motivării cererii de recurs în casație și a unei concordanțe aparente cu unul din motivele expres prevăzute de lege nu echivalează, în sine, cu o statuare asupra aplicabilității aceluși motiv de recurs în speță. De asemenea, apreciază că pronunțarea soluției asupra admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație doar de către unul dintre cei trei membri ai completului colegial ce urmează să judece pe fond calea extraordinară de atac nu este de natură a împiedica, prin ea însăși, justițiabilii în demersurile

de sesizare a instanțelor judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele lor legitime au fost încălcate. Deopotrivă, apreciază că examinarea admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație doar de către judecătorul de filtru nu poate aduce atingere independenței celorlalți doi membri ai completului de judecată, fie în componenta obiectivă a acestei noțiuni (care se referă la independența judecătorilor față de alte autorități, în special față de executiv), fie sub aspectul independenței interioare a judecătorilor, care presupune ca ei să fie liberi de orice influențe sau presiuni din partea colegilor sau a judecătorilor care au atribuții administrative. Întrucât efectuează un examen esențialmente formal al cererii de recurs în casație, demersul judecătorului de filtru de a admite în principiu recursul în casație nu este susceptibil, prin el însuși, a limita în vreun fel independența celorlalți doi membri ai completului chemați să decidă asupra fondului căii extraordinare de atac. Recursul în casație intră în competența exclusivă a instanței supreme și este grefat pe erori de drept substanțial, spre deosebire de celelalte remedii procesuale menționate de autor. Or, poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în ierarhia sistemului judiciar și rolul său constituțional în asigurarea unei interpretări și aplicări unitare a legii, corelate cu numărul redus al situațiilor ce constituie motive de recurs în casație și caracterul pur formal al analizei de admisibilitate efectuată în etapa filtru, justifică în mod obiectiv opțiunea legiuitorului, căruia îi revine, de altfel, competența exclusivă de a norma procedura de judecată și regulile aplicabile recursului în casație.

18. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, formulând opinia în dosarele Curții nr. 1.479D/2019 și nr. 2.575D/2019, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, recursul în casație a devenit o cale extraordinară de atac, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive, finalitatea sa fiind aceea de a înlătura erorile de drept cuprinse în hotărârile definitive ale instanțelor de apel, raportat strict la cazurile de casare prevăzute expres și limitativ de lege. Față de specificul și finalitatea acestei căi extraordinare de atac, motivele de recurs în casație au fost restrânse și circumscrise unor situații vizând exclusiv legalitatea hotărârii, iar nu chestiuni de fapt. Reține că, prin dispozițiile criticate au fost restrânse cazurile de casare numai la anumite motive de nelegalitate și au fost eliminate cele formale și fără impact major asupra legalității. În aceste condiții, apreciază că dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, atât timp cât recursul în casație reprezintă o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată doar împotriva hotărârilor penale definitive prevăzute de lege și doar în cazuri strict determinate, de încălcare a legii, ducând la o judecată care nu poartă asupra fondului, ci exclusiv asupra corectei aplicări a legii. Observă că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație prevăzute de art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea instanței supreme, iar, pe de altă parte, respectarea specificului acestei căi extraordinare de atac. În realizarea acestui scop, au fost eliminate din sfera instituției analizate motivele ce vizau aspecte procedurale, care au fost transformate în motive ale contestației în anulare, potrivit naturii acestei din urmă căi de atac. Consideră că dispozițiile criticate nu generează discriminare între diferiții titulari ai dreptului de a promova recurs în casație, întrucât aceștia au posibilitatea de a uza de calea de atac în condiții asemănătoare, în concordanță însă cu poziția lor procesuală și cu specificul interesului procesual urmărit. În egală măsură, apreciază că prevederile criticate nu limitează nici dreptul părților civile de acces la justiție ori pe cel la un proces echitabil și nici dreptul la apărare, de vreme ce această categorie de părți are posibilitatea de a promova calea de atac, în condiții și pentru motive similare celor recunoscute celorlalți participanți la proces. Efectele distincte ale motivelor de casare

incidente asupra soluției dispuse în latura penală a cauzei, comparativ cu cea dispusă în acțiunea civilă, derivă din particularitățile celor două categorii de acțiuni și din specificul poziției părților, fără a contraveni exigențelor constituționale invocate. Invocă jurisprudența instanței de control constituțional în materie, respectiv deciziile nr. 424 din 9 iunie 2015, paragraful 15; nr. 699 din 29 noiembrie 2016, paragraful 23; nr. 743 din 13 decembrie 2016, paragrafele 27 și 28; nr. 490 din 30 iunie 2016, paragrafele 23 și 24; nr. 517 din 6 iulie 2017, paragraful 22, și nr. 215 din 9 aprilie 2019, paragraful 16.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

20. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, înscrisurile comunicate, susținerile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 438 alin. (1) și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu următorul conținut:

— Art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală: *„Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: 1. în cursul judecății nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente; 2—6. abrogate; 7. inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; 8. în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal; 9—10. abrogate; 11. nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată; 12. s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege; 13—14. abrogate”;*

— Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală: *„(1) Admisibilitatea cererii de recurs în casație se examinează în camera de consiliu de un complet format din un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent și atunci când procedura de comunicare este legal îndeplinită, fără citarea părților și fără participarea procurorului. (2) Dacă cererea de recurs în casație nu este făcută în termenul prevăzut de lege sau dacă nu s-au respectat dispozițiile art. 434, art. 436 alin. (1) și (6), art. 437 și art. 438, instanța respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casație.”;*

— Art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013: *„La articolul 438 alineatul (1), punctele 2—6, 9, 10, 13 și 14 se abrogă.”*

23. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele de lege criticate sunt contrare atât prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul român, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (3) potrivit cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, ale art. 125 alin. (1) privind numirea judecătorilor și ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, cât și dispozițiilor

art. 6 paragraful 1 teza întâi și paragraful 3 lit. c), privind dreptul al un proces echitabil, ale art. 13 referitoare la dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 privind interzicerea discriminării, din Convenția pentru a apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării, precum și prevederilor art. 21 privind nediscriminarea și ale art. 47 alin. (2) teza întâi privind dreptul la un proces echitabil, din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, Curtea constată că autorii critică, în esență, limitarea cazurilor în care se poate formula recurs în casație, aspect analizat în jurisprudența sa, prin deciziile nr. 424 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 21 august 2015, nr. 255 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 20 iulie 2016, nr. 743 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017, nr. 149 din 14 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iunie 2019, și nr. 207 din 25 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 iulie 2021.

25. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, potrivit noului Cod de procedură penală, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită recurs în casație, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive. Soluționarea recursului în casație este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Spre deosebire de contestația în anulare, care vizează îndreptarea erorilor de procedură, finalitatea recursului în casație este aceea de a înlătura erorile de drept comise de curțile de apel, ca instanțe de apel, prin raportare la cazuri de casare expres și limitativ prevăzute de lege. Curtea a reținut, totodată, că, potrivit dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, motivele de recurs în casație sunt limitate. De asemenea, conform prevederilor art. 438 alin. (2) din Codul de procedură penală, situațiile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor. Prin urmare, toate celelalte motive de netemeinicie sau nelegalitate a unei hotărâri judecătorești pot fi invocate doar prin intermediul apelului sau al contestației. În continuare, Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală, titularii dreptului de a promova calea extraordinară de atac analizată sunt: procurorul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal; partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă.

26. Astfel, raportând prevederile de lege criticate la scopul recursului în casație, Curtea a statuat că restrângerea de către legiuitor a sferei hotărârilor ce pot fi supuse casării la cele prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, așa cum acestea au fost modificate prin prevederile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, este justificată de finalitatea instituției analizate — aceea de verificare a conformității hotărârilor atacate cu regulile de drept aplicabile — și de natura acestora — de cale extraordinară de atac. Curtea a reținut că, așa cum reiese și din expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație — prevăzute la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală —, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului căii extraordinare de atac a recursului în casație, astfel că mai multe dintre motivele de recurs din reglementarea anterioară au fost introduse de legea nouă drept cazuri de contestație în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac.

27. Totodată, Curtea a reținut că — spre deosebire de situația analizată prin Decizia nr. 783 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, care a vizat recursul drept cale ordinară de atac —, potrivit noului Cod de procedură penală, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită recurs în casație, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive, soluționarea recursului în casație fiind dată în competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Codul de procedură penală a revenit astfel la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, constând în fond și apel, ceea ce înseamnă că în recurs nu se rejudecă fondul cauzei, ci se apreciază dacă hotărârea dată corespunde sau nu legii (în acest sens, deciziile nr. 100 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 12 mai 2020, și nr. 215 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iunie 2019).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

29. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, față de critica formulată de autori, potrivit căreia examinarea admisibilității cererii de recurs în casație se realizează fără citarea părților și fără participarea procurorului, Curtea reține că, în ceea ce privește dispozițiile art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală, anterior modificării acestora prin Legea nr. 75/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 29 aprilie 2016, a pronunțat Decizia nr. 591 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 19 noiembrie 2015, prin care a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală și a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (2) din Codul de procedură penală, constatând că sintagma „dacă cererea este vădit nefondată” din cuprinsul acestora este neconstituțională.

30. Cu acel prilej, Curtea a examinat din punctul de vedere al constituționalității, raportat la dispozițiile art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală, prevederile art. 440 alin. (1), potrivit cărora „Admisibilitatea cererii de recurs în casație se examinează în camera de consiliu de un complet format din un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent și atunci când procedura de comunicare este legal îndeplinită.”, reținând, în paragrafele 18—23 ale deciziei precitate, că dispozițiile procesual penale ce reglementează soluționarea recursului în casație nu prevăd în mod expres neparticiparea procurorului la procedura de examinare a admisibilității în principiu a cererii. Așa fiind, având în vedere cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 3 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 2 martie 2015, Curtea a constatat că participarea procurorului la procedura reglementată prin art. 440 din Codul de procedură penală apare ca fiind obligatorie, fiind aplicabilă în acest caz norma generală, respectiv art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală.

31. Totodată, Curtea a observat că procedura de examinare a admisibilității cererii de recurs în casație, reglementată la art. 440 din Codul de procedură penală, nu prevede în mod expres că aceasta se realizează fără citarea părților. Curtea a reținut că prevederile art. 353 din Codul de procedură penală reglementează citarea la judecată, prevăzând la alin. (1) teza întâi că judecata poate avea loc numai dacă persoana vătămată și părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită; conform dispozițiilor aceleiași norme, inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și, după caz, reprezentanții legali ai acestora se citează din oficiu de către instanță, care poate dispune și citarea altor subiecți procesuali, atunci când prezența

acestora este necesară pentru soluționarea cauzei. Analizând sistematic prevederile art. 353 și art. 363 din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că acestea sunt norme cu caracter general aplicabile oricărei proceduri de judecată, în lipsa unor dispoziții speciale contrare. În aceste condiții, Curtea a constatat că în procedura admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație ar urma să fie aplicabile dispozițiile generale în materia citării, adică prevederile art. 353 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, potrivit cărora inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și, după caz, reprezentanții legali ai acestora se citează din oficiu de către instanță. Concluzionând, Curtea a reținut că examinarea admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație trebuie realizată cu citarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a părților, conform art. 353 alin. (1) din Codul de procedură penală, și cu participarea procurorului, potrivit art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală. Aceasta în condițiile în care, dacă intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a exclude participarea procurorului și citarea părților de la examinarea admisibilității în principiu a recursului în casație, acest lucru ar fi fost reglementat în mod expres în cuprinsul Codului de procedură penală, ca excepție de la dispozițiile art. 353 alin. (1) și ale art. 363 alin. (1), precitate.

32. Curtea a observat însă că jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție relevă un aspect diferit de cel reținut de instanța de control constituțional, în sensul că, în toate cazurile, cererile de recurs în casație sunt examinate din perspectiva admisibilității în principiu a acestora fără participarea procurorului și fără citarea părților, conform procedurii prevăzute la art. 440 din Codul de procedură penală. Așa încât, Curtea a constatat că lipsa aplicării dispozițiilor art. 353 alin. (1) și ale art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală de către Înalta Curte de Casație și Justiție și, prin urmare, examinarea admisibilității în principiu a recursului în casație fără citarea părților și fără participarea procurorului ridică doar o problemă de interpretare și aplicare a legii, și nu una de constituționalitate a textului criticat, conform dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, din moment ce este asigurată egalitatea procesuală între părți, pe de o parte, și procuror, pe de altă parte. În aceste condiții, având în vedere prevederile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*”, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 440 alin. (1) din Codul de procedură penală.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Hazm Al-Jobory în Dosarul nr. 8.227/30/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, de Vasile Stoleru, de Stela Mihaela Stoleru, de Antonio Andrei Stoleru (prin reprezentant legal Vasile Stoleru) și de Georgeta Lozneau în Dosarul nr. 17.061/193/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală, respectiv de Societatea Omnisig Vienna Insurance Group — S.A. din București în Dosarul nr. 745/280/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 438 alin. (1) și ale art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății publice nr. 112/2007 privind criteriile de performanță în baza cărora contractul de management poate fi prelungit sau poate înceta înainte de termen

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale resurse umane, structuri și politici salariale aprobat cu nr. AR 9.480 din 8.06.2022,

având în vedere prevederile art. 176 alin. (4) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății publice nr. 112/2007 privind criteriile de performanță în baza cărora contractul de management poate fi prelungit sau poate înceta înainte de termen, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Contractul de management se menține, în perioada de valabilitate a acestuia, pentru managerii spitalelor publice care au obținut calificativele *Foarte bine*, *Bine* și *Satisfăcător*. Pentru managerii care au obținut calificativul *Satisfăcător* de două ori pe parcursul executării unui contract de management, acesta încetează de drept.

(3) Contractul de management încetează înainte de termen pentru managerii spitalelor publice care au obținut calificativul *Nesatisfăcător* în situația evaluării activității acestora pe o perioadă de minimum un an, din motive imputabile acestora.”

2. La articolul 41, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. — (1) Evaluarea anuală a activității managerului de spital public în condițiile art. 4 se face de comisii de evaluare formate din președinte, 4 membri și un secretariat format din 1—2 persoane, numite prin ordin al ministrului sănătății sau, după caz, prin act administrativ emis de conducătorul ministerelor ori instituțiilor cu rețea sanitară proprie.”

3. La articolul 41, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Comisiile de evaluare menționate la alin. (1) au următoarele atribuții:

a) să verifice concordanța dintre indicatorii asumați prin contract/act adițional și cei înscrși în fișa de evaluare, precum și dintre valorile indicatorilor realizați menționați în fișa de evaluare și cei transmiși de Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar și Centrul Național de Statistică și Informatică în Sănătate Publică din cadrul Institutului Național de Sănătate Publică;

b) să valideze, sub semnătură, în funcție de calificativul obținut în urma evaluării, propunerea de menținere/încetare a contractului de management al managerului spitalului public evaluat;

c) să respingă motivat dosarele incomplete și să comunice managerului spitalului public documentele lipsă care au determinat această situație;

d) să valideze, sub semnătura președintelui comisiei de evaluare și a managerului spitalului public respectiv, opisul cuprinzând toate documentele existente în dosarul de evaluare depus de fiecare manager;

e) să întocmească pe baza rezultatelor obținute de fiecare manager de spital fișa de evaluare prevăzută în anexa nr. 3 și să comunice managerului rezultatul evaluării.”

4. La articolul 41, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Secretarul comisiei de evaluare are următoarele atribuții:

a) să înregistreze dosarul de evaluare depus de către managerul spitalului public numai dacă acesta conține toate documentele prevăzute la alin. (2);

b) să întocmească un opis cuprinzând toate documentele existente în dosarul de evaluare depus de fiecare manager și să îl înainteze comisiei de evaluare;

c) să transmită comisiei de contestații numai dosarele managerilor care au depus contestații.”

5. La articolul 51, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar și Centrul Național de Statistică și Informatică în Sănătate Publică din cadrul Institutului Național de Sănătate Publică transmit Ministerului Sănătății valorile indicatorilor de performanță ai managementului spitalului public care intră în sfera lor de competență, realizate de fiecare spital public în anul evaluat.”

6. La articolul 6, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, ministerele și instituțiile cu rețea sanitară proprie, precum și spitalele publice și managerii acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

București, 10 iunie 2022.
Nr. 1.593.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ**pentru modificarea și completarea Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017 privind asigurările auto din România**

În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 43 alin. (1) lit. a)—h) și j)—n) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 26.05.2022,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. I. — Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 20/2017 privind asigurările auto din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 1 august 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) nota de fundamentare, care să cuprindă tarifele de primă pentru primii 3 ani și metodele actuariale de calcul utilizate pentru stabilirea tarifelor de primă;”.

2. La articolul 10, alineatul (5) se abrogă.

3. La articolul 10, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Polița RCA constă în Cartea internațională de asigurare pentru autovehicule emisă sub autoritatea BAAR în conformitate cu Recomandarea nr. 5 din 25 ianuarie 1949, adoptată de Subcomitetul de transport rutier al Comitetului de transporturi pe uscat din cadrul Comisiei economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite; formatul acesteia se publică de către BAAR pe site-ul propriu.”

4. La articolul 11, alineatul (2) se abrogă.

5. La articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Tarifele de primă practicate sunt certificate de către un actuar avizat de către A.S.F., în baza unui raport scris transmis asigurătorului RCA, în care actuarul certifică că tarifele au fost calculate în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.”

6. La articolul 11, partea introductivă a alineatului (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Raportul prevăzut la alin. (3) se transmite asigurătorului RCA în termen de maximum 20 de zile de la punerea în aplicare a tarifelor de primă de către asigurătorul RCA și conține detalierea procedurilor efectuate și a rezultatelor obținute cu privire la:”

7. La articolul 11, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Raportul prevăzut la alin. (3) este însoțit de nota de fundamentare a tarifelor de primă ce conține cel puțin următoarele:

- elementele necesare certificării tarifelor de primă de către actuarul avizat de către A.S.F.;
- detalierea primelor practicate la nivel de segmente omogene;
- ipotezele utilizate inclusiv cele cu privire la cheltuielile administrative și de vânzare care includ taxe și contribuții;
- detalierea factorilor de încărcare;

e) coeficienții de majorare și/sau corecție utilizați;

f) alte instrumente utilizate la determinarea primei de risc.”

8. La articolul 11, alineatele (13), (14) și (16)—(18) se abrogă.

9. La articolul 11, alineatele (19) și (20) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(19) Tarifele sunt calculate în funcție de strategia adoptată de către asigurătorul RCA.

(20) Strategia inclusă în planul de afaceri prevăzut la art. 22 din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, se corelează cu rezultatele analizei realizat versus estimat ale fiecărui an de referință și se transmite A.S.F. la solicitarea acesteia.”

10. La articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Asigurătorilor RCA, intermediarilor de asigurări și intermediarilor de asigurări auxiliare le sunt interzise ofertarea, promovarea și comercializarea asigurării RCA la prime de asigurare mai mari decât cele rezultate din aplicarea tarifelor de primă.”

11. La articolul 13, alineatele (3) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Indiferent de canalul de distribuție utilizat, asigurătorul RCA practică aceeași primă de asigurare netă de cheltuieli de distribuție, stabilită pe baza criteriilor specifice unui asigurat.

.....
(7) Oferta asigurătorului RCA este valabilă pentru o perioadă de minimum 10 zile lucrătoare și conține următoarele informații:

- prima netă de cheltuieli de distribuție;
- comisionul plătit distribuitorului, exprimat în valoare absolută, sau
- costul aferent vânzării directe;
- data până la care oferta este valabilă;
- costul acoperirii clauzei facultative de decontare directă;
- clauze și acoperiri suplimentare;
- clasa bonus-malus;
- mențiunea privind posibilitatea plății în rate;
- prima de asigurare totală obținută prin însumarea primei nete de cheltuieli de distribuție cu cheltuielile de distribuție aferente canalului de vânzare utilizat de către potențialul asigurat, cu acoperirea și separat fără acoperirea clauzei de decontare directă;
- informare cu privire la tariful de referință în care se încadrează potențialul asigurat.”

12. La articolul 24, alineatele (12) și (13) se abrogă.

13. Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 25

Lipsa de folosință

(1) Despăgubirile cuvenite persoanelor prejudiciate, ca urmare a consecinței lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv pentru înlocuirea temporară a acestuia cu un vehicul dintr-o clasă similară sau inferioară celui avariat, închiriat de la entități autorizate cu acest obiect de activitate, sunt stabilite pe baza documentelor justificative care dovedesc prejudiciul suferit ca urmare a imposibilității utilizării vehiculului avariat.

(2) Perioada pentru care se acordă despăgubiri ca urmare a consecinței lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a acestuia cu un vehicul dintr-o clasă similară sau inferioară celui avariat, închiriat de la entități autorizate cu acest obiect de activitate, este perioada de timp în care proprietarul poate proceda la repararea acestuia, atunci când vehiculul nu mai poate fi utilizat din punct de vedere tehnic, conform alin. (3)—(6).

(3) În cazul în care proprietarul procedează la repararea unui vehicul avariat care nu se încadrează în situația de daună totală economică, perioada menționată la alin. (2) se consideră perioada cuprinsă între data avizării daunei și data constatării avariilor de către asigurator, la care se adaugă:

a) perioada în care proprietarul efectuează demersurile necesare introducerii în reparație a vehiculului, fără ca aceasta să depășească 3 zile lucrătoare de la data efectuării constatării avariilor de către asiguratorul RCA; și

b) perioada de timp justificată necesară reparării vehiculului avariat într-o unitate reparatoare auto; aceasta începe de la data semnării documentelor care fac dovada introducerii în reparație a vehiculului.

(4) În cazul vehiculelor avariate a căror utilizare nu mai este posibilă din punct de vedere tehnic, care se încadrează în categoria daunelor totale economice și nu se mai repară, perioada pentru care se acordă despăgubiri ca urmare a consecinței lipsei de folosință a vehiculului avariat, inclusiv înlocuirea temporară a acestuia cu un vehicul dintr-o clasă similară sau inferioară celui avariat, închiriat de la entități autorizate cu acest obiect de activitate, este perioada cuprinsă între data avizării daunei și data la care asiguratorul RCA înaintează oferta de despăgubire.

(5) Perioada cuprinsă între data avizării daunei și data constatării avariilor de către asiguratorul RCA poate fi invocată de către persoana prejudiciată numai în condițiile în care aceasta permite accesul asiguratorului RCA la bunul avariat și asigură condițiile necesare în vederea efectuării constatării avariilor.

(6) Perioada prevăzută la alin. (3) se prelungește corespunzător cu perioada în care vehiculul nu poate fi introdus în reparație atunci când asiguratorul RCA efectuează cercetări suplimentare.”

14. La articolul 34, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Tarifele de primă aferente decontării directe sunt calculate distinct față de tariful de primă RCA.”

15. La articolul 34, alineatul (6) se abrogă.**16. La articolul 41, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Formularul «Constatare amiabilă de accident» poate fi utilizat în relația cu asiguratorii fără a mai fi necesară întocmirea documentelor de constatare de către poliția rutieră, numai dacă este completat și semnat pe suport hârtie sau electronic prin intermediul unor sisteme informatice de către ambii conducători de vehicule implicați în accident.”

17. La articolul 41, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) În cazul completării formularului de «Constatare amiabilă de accident» în format electronic, datele completate și semnăturile olografe ale conducătorilor celor două vehicule implicate în accident sunt preluate de dispozitivul pe care se completează formularul.”

18. La articolul 41, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Asiguratorii RCA și BAAR dezvoltă și administrează soluțiile tehnice și stabilesc de comun acord procedura avizării daunei prin intermediul formularului de «Constatare amiabilă de accident» în format electronic, cu respectarea dispozițiilor legale privind gestionarea riscurilor operaționale generate de sistemele informatice utilizate de entitățile autorizate/avizate/înregistrate, reglementate și/sau supravegheate de către A.S.F.”

19. Articolul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 43

Formatul și conținutul

(1) Formularul «Constatare amiabilă de accident» tipărit pe suport hârtie conține două pagini autocopiative, ambele având aceeași valoare juridică, în conformitate cu anexa nr. 7, și instrucțiunile de utilizare a acestuia, prevăzute în anexa nr. 8.

(2) Formularul «Constatare amiabilă de accident» în format electronic reproduce același model grafic, conține aceleași informații și are aceeași valoare juridică cu cea a formularului tipărit prevăzut la alin. (1).”

20. La articolul 44, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Asiguratorii RCA pun la dispoziția asiguraților formularul «Constatare amiabilă de accident» pe suport hârtie sau mijloacele electronice necesare pentru încheierea acestuia în format electronic.”

21. Anexa nr. 6 se abrogă.

Art. II. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării, cu excepția prevederilor art. I pct. 16, 18, 19 și 20 ce sunt în legătură cu modalitatea de încheiere în format electronic a formularului de „Constatare amiabilă de accident”, care intră în vigoare de la 15 octombrie 2022.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Nicu Marcu

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE pentru aprobarea condițiilor de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 19 iunie 2022 din comuna Dumbrăvița, județul Brașov

Având în vedere hotărârile Comisiei pentru organizarea referendumului local având ca obiect demiterea primarului comunei Dumbrăvița, județul Brașov, nr. 1/2022 din 26 mai 2022 privind stabilirea datei desfășurării referendumului local având ca obiect demiterea primarului comunei Dumbrăvița, județul Brașov, și nr. 2/2022 din 26 mai 2022 privind stabilirea întrebării înscrise pe buletinul de vot la referendumul local având ca obiect demiterea primarului comunei Dumbrăvița, județul Brașov,

luând în considerare dispozițiile art. 162 alin. (1) raportate la art. 144 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

observând prevederile art. 35 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, cu modificările și completările ulterioare, precum și modelul buletinului de vot pentru referendumul local prevăzut în anexa nr. 1B la aceeași lege,

văzând Hotărârea Biroului Electoral de Circumscripție Comunală Dumbrăvița nr. 1 din 7.06.2022,

ținând cont de necesitatea asigurării secretului votului alegătorilor care își vor exprima dreptul de vot la referendumul local din data de 19 iunie 2022 din comuna Dumbrăvița, județul Brașov,

luând în considerare prevederile art. 103 alin. (1) lit. i) și w) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Autoritatea Electorală Permanentă asigură aplicarea unitară a dispozițiilor legale referitoare la organizarea referendumurilor și veghează la respectarea legii privind organizarea și desfășurarea referendumurilor locale,

având în vedere prevederile art. 62 prima teză din Legea nr. 3/2000, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora această lege se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora condițiile de tipărire a buletinelor de vot se stabilesc prin hotărâre a Autorității Electorale Permanente,

în temeiul art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă condițiile de tipărire a buletinelor de vot care vor fi utilizate la referendumul local din data de 19 iunie 2022 din comuna Dumbrăvița, județul Brașov, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Electorale Permanente,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț
Vicepreședinte,
Zsombor Vajda

București, 9 iunie 2022.
Nr. 1.

Condițiile de tipărire a buletinelor de vot ce vor fi utilizate la referendumul local din data de 19 iunie 2022 din comuna Dumbrăvița, județul Brașov

1. Buletinul de vot are 4 pagini, în format A5 (o foaie A4 pliată).
2. Pe prima pagină a buletinului de vot (prima copertă) se imprimă stema României într-un spațiu grafic de 1,8 x 2,5 cm, sub care se înscriu următoarele mențiuni:
 - 2.1. „ROMÂNIA”;
 - 2.2. „BULETIN DE VOT pentru Referendumul local din data de 19 iunie 2022 având ca obiect demiterea primarului comunei Dumbrăvița, județul Brașov”.
3. Mențiunile prevăzute pe prima pagină a buletinului de vot (prima copertă) se tipăresc cu litere corp 24, Times New Roman.
4. A doua pagină a buletinului de vot (prima pagină interioară) va rămâne goală.
5. Pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se imprimă întrebarea „Sunteți de acord cu demiterea domnului Popa Zachiu, primarul comunei Dumbrăvița, județul Brașov?”, precum și pătratele, cu latura de 4 cm, cuprinzând afirmația, respectiv negația.
6. Literele care compun întrebarea înscrisă pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se tipăresc cu litere corp 24, Times New Roman.
7. Literele care cuprind afirmația și negația din pătratele înscrise pe pagina a treia a buletinului de vot (a doua pagină interioară) se tipăresc cu litere corp 48, Times New Roman, cu majuscule.
8. Ultima pagină a buletinului de vot (coperta finală) va rămâne goală, pentru aplicarea ștampilei de control a secției de votare.
9. La imprimarea buletinelor de vot se utilizează cerneală neagră.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

